

OTSOA ETA ZAKURRA.

Otsoak urrutira
bere zulotikan,
ikusirik zakurra
eguzkitan lotan,
iruritu zitzaion
zegoala illa,
eta segiran joan zan
jankai aren billa;
eta belarritikan
arturik segiran,
zeramala zulora
zezan gero an jan,
zakurrak zalapartan
alcharikan, ekiñ
zion esanaz:—¿zer dek
ik emen nerekin?—
eta otsoak ura
ikusteaz ala,
bizitik eta oso
indartsuba zala,
esan zion:—ez artu
egiñ au gaitzera,
ni naizen tokiyan zu
galduko etzera;
bada nola luzaro
eguzki berotan,
zeunden; nonbait aztuta
geldituba lotan,
nai zinduztan eguzki

berotik atera,
eta eraman leku
preskogo batera:
ni ez bainaiz zure gaitz
ustean ibildu,
ezpada ez dezazun
min charren bat bildu;
eta ziolarikan
zakurrak igarri
gezurra zula esan
bere edergarri,
alaz ere eskerrik-
asko zion esan,
an borrokarik artaz
moldatu etzezan;
eta biyak ziarka
alkarri begira,
ziran andik nor beren
tokitara jira.

.

Aundiyak aundiyari
kozkarik eztiyo
egiten, naiz arkitu
biyak chi; seriyo;
chikiyakiñ okertzen
badira aundiyak,
orduban dira kontu
eta komeriyak.

